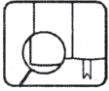

BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA

STUDII BIBLICE
EDIȚIA INSTRUCTORI

CARTEA APOCALIPSA

Ranko Stefanovic
Jon Paulien

ianuarie – februarie – martie
2019

Traducere: *Loredana Sîrbu*

©2018 General Conference of Seventh-day Adventists®.

Toate drepturile rezervate.

Studiile biblice pentru Școala de Sabat majori, ediția instructori, integral sau părți din ele, nu pot fi editate, modificate, adaptate, traduse, reproduse sau publicate de nicio persoană sau instituție fără un acord scris prealabil al Conferinței Generale.

Logoul și numele „Adventist de Ziua a Șaptea” și „Adventist” sunt mărci înregistrate ale Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea și nu pot fi folosite fără autorizarea acestora.

Studiile Școlii de Sabat pentru majori, ediția instructori, sunt pregătite de Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale sub îndrumarea generală a Comitetului Mondial al Școlii de Sabat. Ele reflectă contribuția comitetului și nu reprezintă în exclusivitate punctele de vedere ale autorului/autorilor.

Autor: Ranko Stefanovic

Contribuitor principal: Ranko Stefanovic

Autorul materialului pentru instructori: Jon Paulien, PHD, decan al Școlii de religie, Universitatea Loma Linda, SUA

Editor: Clifford R. Goldstein

Pentru ediția în limba română:

Traducere: Loredana Sîrbu

Lectura traducerii, adaptare: Florian Ristea

Tehnoredactare: Irina Toncu

Copertă: Liliana Dincă

Redactare: Alina Badea

Corectură: Lavinia Goran

Textele biblice sunt preluate din traducerea Cornilescu, ediția Casa Bibliei, București, 2012.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STEFANOVIC, RANKO

Cartea Apocalipsa / Ranko Stefanovic, Jon Paulien ; trad.: Loredana Sîrbu. - Pantelimon : Viață și Sănătate, 2018

ISBN 978-606-911-546-6

I. Paulien, Jon

II. Sîrbu, Loredana (trad.)

Cuprins

Ce credem noi?.....	4
Implicarea totală a credincioșilor	12
Vestea bună de pe Patmos	14
O calitate care nu poate fi impusă.....	16
1. Evanghelia de pe Patmos	21
2. În mijlocul sfeșnicilor	35
3. Poporul lui Dumnezeu din cetăți.....	49
4. Întronarea Mielului	63
5. Cele șapte peceti	77
6. Poporul lui Dumnezeu, sigilat	91
7. Cele șapte trâmbițe.....	104
8. Înfrângerea lui Satana.....	118
9. Semnul lui Dumnezeu și semnul fiarei	132
10. Evanghelia veșnică	146
11. Ultimele șapte urgii	159
12. Judecarea Babilonului	173
13. „Iată, Eu fac toate lucrurile noi”.....	186

CE CREDEM NOI?

Cele 28 de puncte fundamentale de credință ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Advențiștii de ziua a șaptea acceptă Biblia ca unic crez al lor și au anumite convingeri fundamentale pe care le consideră a fi învățăturile Sfințelor Scripturi. Aceste convingeri constituie înțelegerea bisericii și expresia învățăturii Scripturii. Le prezentăm în cele ce urmează într-o formă abreviată. În varianta completă, le găsiți accesând pagina de internet: <http://www.adventist.ro/index/convingeri/>.

1. SFÂNȚA SCRIPTURĂ. Sfânta Scriptură, Vechiul și Noul Testament, constituie Cuvântul scris al lui Dumnezeu, transmis prin inspirație divină. Autorii inspirați au vorbit și au scris mișcați de Duhul Sfânt. Sfintele Scripturi constituie descoperirea supremă, autorizată și infailibilă a voii Sale. (Ps. 119:105; Prov. 30:5,6; Is. 8:20; Ioan 17:17; 1 Tes. 2:13; 2 Tim. 3:16,17; Evr. 4:12; 2 Pet. 1:20,21.)

2. TRINITATEA. Există un singur Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, o unitate de trei Persoane coexistând din veșnicie. Dumnezeu este nemuritor, atotputernic, atotcunoscător, mai presus de toate și pretutindeni prezent. El este infinit și mai presus de înțelegerea umană, dar cunoscut totuși prin faptul că li S-a descoperit oamenilor. Dumnezeu este dragoste și este pentru totdeauna demn de închinare, adorare și slujire din partea întregii lumi create. (Gen. 1:26; Deut. 6:4; Is. 6:8; Mat. 28:19; Ioan 3:16; 2 Cor. 1:21,22; 13:14; Ef. 4:4-6; 1 Pet. 1:2.)

3. TATĂL. Dumnezeu Tatăl cel veșnic este Creatorul, Izvorul, Susținătorul și Stăpânul întregii lumi create. El este drept și sfânt, milos și îndurător, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie. (Gen. 1:1; Deut. 4:35; Ps. 110:1,4; Ioan 3:16; 14:9; 1 Cor. 15:28; 1 Tim. 1:17; 1 Ioan 4:8; Apoc. 4:11.)

4. FIUL. Dumnezeu Fiul cel veșnic S-a întrupat în Isus Hristos. Prin El au fost create toate lucrurile, prin El se face cunoscut caracterul lui Dumnezeu, se aduce la îndeplinire salvarea omenirii și lumea este judecată. De-a pururi Dumnezeu adevărat, El a devenit, de asemenea, om adevărat, Isus Hristos. (Is. 53:4-6; Dan. 9:25-27; Luca 1:35; Ioan 1:1-3,14; 5:22; 10:30; 14:1-3,9,13; Rom. 6:23; 1 Cor. 15:3,4; 2 Cor. 3:18; 5:17-19; Fil. 2:5-11; Col. 1:15-19; Evr. 2:9-18; 8:1,2.)

5. DUHUL SFÂNT. Dumnezeu Duhul cel veșnic a fost activ împreună cu Tatăl și cu Fiul în lucrarea de creare a lumii, de întrupare și de răscumpărare. El este o persoană în aceeași măsură ca Tatăl și ca Fiul. El i-a inspirat pe scriitorii Sfințelor Scripturi. El a umplut viața Domnului Hristos cu putere. El îi atrage și îi convinge pe oameni și, pe aceia care răspund, îi înnoiește și îi transformă după chipul lui Dumnezeu. (Gen. 1:1,2; 2 Sam. 23:2; Ps. 51:11; Is. 61:1; Luca 1:35; 4:18; Ioan 14:16-18,26; 15:26; 16:7-13; Fapt. 1:8; 5:3; 10:38; Rom. 5:5; 1 Cor. 12:7-11; 2 Cor. 3:18; 2 Pet. 1:21.)

6. CREAȚIA. Dumnezeu a exprimat în Scriptură raportul autentic și istoric al activității Sale creatoare. El a creat universul și, într-o creație recentă de șase zile literale, „a făcut cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele” și S-a odihnit în ziua a șaptea. În acest fel, El a instituit Sabatul ca memorial perpetuu al lucrării Sale. (Gen. 1-2; Ex. 20:8-11; Ps. 19:1-6; 33:6,9; 104; Is. 45:12,18; Fapt. 17:24; Col. 1:16; Evrei 1:2; 11:3; Apoc. 10:6; 14:7.)

7. NATURA OMULUI. Bărbatul și femeia au fost făcuți după chipul lui Dumnezeu, dotați cu individualitate, cu puterea și cu libertatea de a gândi și de a acționa. Deși au fost creați ca ființe libere, fiecare om este o unitate indivizibilă formată din corp, minte și spirit și este dependent de Dumnezeu pentru viață, suflare și toate celelalte. (Gen. 1:26-28; 2:7,15; 3; Ps. 8:4-8; 51:5,10; 58:3; Ier. 17:9; Fapt. 17:24-28; Rom. 5:12-17; 2 Cor. 5:19,20; Efes. 2:3; 1 Tes. 5:23; 1 Ioan 3:4; 4:7,8,11,20.)

8. MAREA LUPTĂ. Întreaga omenire este în prezent implicată în marea luptă dintre Hristos și Satana, cu privire la caracterul lui Dumnezeu, Legea Sa și suveranitatea Sa asupra universului. Acest conflict a început în cer, atunci când o ființă creată și înzestrată cu libertatea de a alege a devenit, prin înălțare de sine, Satana, vrăjmașul lui Dumnezeu, și a condus la revoltă o parte din îngerii. (Gen. 3; 6-8; Iov 1:6-12; Is. 14:12-14; Ezech. 28:12-18; Rom. 1:19-32; 3:4; 5:12-21; 8:19-22; 1 Cor. 4:9; Evr. 1:14; 1 Pet. 5:8; 2 Pet. 3:6; Apoc. 12,4-9.)

9. VIAȚA, MOARTEA ȘI ÎNVIEREA DOMNULUI HRISTOS. În viața Domnului Hristos de perfectă ascultare de voința lui Dumnezeu, în suferințele Sale, în moartea și învierea Sa, Dumnezeu a oferit singurul mijloc de ispășire pentru păcatul omenirii, astfel încât aceia care primesc prin credință această ispășire să poată avea viața veșnică și întregul univers creat să poată înțelege mai bine sfânta și infinita iubire a Creatorului. (Gen. 3:15; Ps. 22:1; Is. 53; Ioan 3:16; 14:30; Rom. 1:4; 3:25; 4:25; 8:3,4; 1 Cor. 15:3,4,20-22; 2 Cor. 5:14,15,19-21; Fil. 2:6-11; Col. 2:15; 1 Pet. 2:21,22; 1 Ioan 2:2; 4:10.)

10. EXPERIENȚA MÂNTUIRII. În infinita Sa iubire și în mila Sa, Dumnezeu L-a făcut pe Hristos, care n-a cunoscut păcat, să fie păcat pentru noi, pentru ca, în El, noi să putem fi făcuți neprihănirea lui Dumnezeu. Conduși de Duhul Sfânt, ne dăm seama de nevoia noastră, ne recunoaștem păcătoșenia, ne pocăim de nelegiuirea noastră și ne manifestăm credința în Isus ca Domn și Hristos, ca Înlocuitor și Exemplu. (Gen. 3:15; Is. 45:22; 53; Ier. 31:31-34; Ezech. 33:11; 36:25-27; Hab. 2:4; Marcu 9:23,24; Ioan 3:3-8,16; 16:8; Rom. 3:21-26; 5:6-10; 8:1-4, 14-17; 10:17; 12:2; 2 Cor. 5:17-21; Gal. 1:4; 3:13,14,26; 4:4-7; Efes. 2:4-10; Col. 1:13,14; Tit 3:3-7; Evr. 8:7-12; 1 Pet. 1:23; 2:21,22; 2 Pet. 1:3,4; Apoc. 13:8.)

11. CREȘTEREA ÎN HRISTOS. Prin moartea Sa pe cruce, Isus a obținut victoria asupra forțelor răului. El, care în timpul lucrării Sale pe pământ a ținut sub control spiritele demonice, le-a frânt puterea și

a asigurat condamnarea lor finală. Biruința lui Isus ne oferă și nouă biruința asupra forțelor răului, care mai încearcă încă să ne ia în stăpânire, în timp ce umblăm cu El în pace, bucurie și încredere în dragostea Sa. (1 Cron. 29:11; Ps. 1:1,2; 23:4; 77:11,12; Mat. 20:25-28; 25:31-46; Luca 10:17-20; Ioan 20:21; Rom. 8:38,39; 2 Cor. 3:17,18; Gal. 5:22-25; Ef. 5:19,20; 6:12-18; Fil. 3:7-14; Col. 1:13,14; 2:6,14,15; 1 Tes. 5:16-18,23; Evr. 10:25; Iac. 1:27; 2 Pet. 2:9; 3:18; 1 Ioan 4:4.)

12. BISERICA. Biserica este comunitatea de credincioși care Îl recunosc pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor. Ca o continuare a poporului lui Dumnezeu din timpurile Vechiului Testament, suntem chemați să ieșim din lume și să ne unim pentru închinare, pentru comuniune, pentru învățarea Cuvântului, pentru celebrarea Sfintei Cine, pentru slujirea întregii omeniri și pentru proclamarea pe plan mondial a Evangheliei. (Gen. 12:1-3; Ex. 19:3-7; Mat. 16:13-20; 18:18; 28:19,20; Fapt. 2:38-42; 7:38; 1 Cor. 1:2; Ef. 1:22,23; 2:19-22; 3,8-11; 5:23-27; Col. 1:17,18; 1 Pet. 2:9.)

13. RĂMĂȘIȚA ȘI MISIUNEA EI. Biserica universală este compusă din toți aceia care cred cu adevărat în Hristos. Dar, în zilele sfârșitului – o perioadă de apostazie foarte răspândită – o rămășiță a fost chemată să păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Această rămășiță anunță sosirea ceasului judecății, proclamă mântuirea prin Hristos și vestește apropierea revenirii Sale. (Dan. 7:9-14; Is. 1:9; 11:11; Ier. 23:3; Mica 2:12; 2 Cor. 5:10; 1 Petru 1:16-19; 4:17; 2 Petru 3:10-14; Iuda 3,14; Apoc. 12:17; 14:6-12; 18:1-4.)

14. UNITATEA ÎN TRUPUL LUI HRISTOS. Biserica este un corp de credincioși, compus din mulți membri, chemați din toate națiunile, limbile și popoarele. În Hristos, noi suntem o nouă creație; deosebiri de rasă, cultură, educație și naționalitate, precum și diferențele dintre cei de sus și cei de jos, dintre cei bogați și cei săraci, dintre bărbați și femei nu trebuie să genereze dezbinări între noi. (Ps. 133:1; Mat. 28:19,20; Ioan 17:20-23; Fapt. 17:26,27; Rom. 12:4,5;

1 Cor. 12:12-14; 2 Cor. 5:16,17; Gal. 3:27-29; Ef. 4:14-16; 4:1-6; Col. 3:10-15.)

15. BOTEZUL. Prin botez, noi ne mărturisim credința în moartea și învierea lui Isus Hristos și dăm mărturie privind moartea noastră față de păcat și hotărârea de a duce o viață nouă. În acest fel, Îl recunoaștem pe Hristos ca Domn și Mântuitor, devenim parte din poporul Lui și suntem primiți ca membri de către biserica Sa. (Mat. 28:19,20; Fapt. 2:38; 16:30-33; 22:16; Rom. 6:1-6; Gal. 3:27; Col. 2:12,13.)

16. CINA DOMNULUI. Ritualul Cinei Domnului este împărtășirea cu simbolurile trupului și sângelui lui Isus, ca o expresie a credinței în El, Domnul și Mântuitorul nostru. Serviciul Cinei este deschis tuturor credincioșilor creștini. (Mat. 26:17-30; Ioan 6:48-63; 13:1-17; 1 Cor. 10:16,17; 11:23-30; Apoc. 3:20.)

17. DARURILE ȘI SLUJBELE SPIRITUALE. Dumnezeu revarsă daruri spirituale asupra tuturor membrilor bisericii Sale din orice generație, pe care fiecare membru trebuie să le folosească într-o slujire plină de iubire și pentru binele comun al bisericii și al omenirii. Conform Sfințelor Scripturi, aceste daruri presupun activități de slujire, precum darul credinței, al vindecării, al profeției, al predicării, al învățării altora, al administrării, al împăcării, al compasiunii, al slujirii altruiste și al iubirii pentru a-i ajuta și încuraja pe oameni. (Fapt. 6:1-7; Rom. 12:4-8; 1 Cor. 12:7-11,27,28; Ef. 4:8,11-16; 1 Tim. 3:1-13; 1 Pet. 4:10,11.)

18. DARUL PROFEȚIEI. Scriptura mărturisește că unul dintre darurile Duhului Sfânt este profeția. Acest dar este un semn de identificare al bisericii rămășiței și noi credem că el s-a manifestat în lucrarea lui Ellen G. White. Scrierile ei vorbesc cu autoritate profetică și exprimă în mod clar faptul că Biblia este etalonul după care trebuie să fie verificate orice învățătură și orice experiență. (Num. 12:6; 2 Cron. 20:20; Amos 3:7; Ioel 2:28,29; Fapt. 2:14-21; 2 Tim. 3:16,17; Evr. 1:1-3; Apoc. 12:17; 19:10; 22:8,9.)

19. LEGEA LUI DUMNEZEU. Marile principii ale Legii lui Dumnezeu sunt cuprinse în Cele Zece Porunci și exemplificate în viața Domnului Isus. Ele exprimă iubirea, voia și hotărârile lui Dumnezeu cu privire la comportamentul și relațiile umane și sunt obligatorii pentru toți oamenii din toate timpurile. Aceste precepte constituie baza legământului lui Dumnezeu cu poporul Său și etalonul după care se desfășoară judecata lui Dumnezeu. (Ex. 20:1-17; Deut. 28:1-14; Ps. 19:7-14; 40:7,8; Mat. 5:17-20; 22:36-40; Ioan 14:15; 15:7-10; Rom. 8:3,4; Ef. 2:8-10; Evr. 8:8-10; 1 Ioan 2:3; 5:3; Apoc. 12:17; 14:12.)

20. SABATUL. Binefăcătorul Creator, după cele șase zile ale creației, S-a odihnit în cea de-a șaptea zi și a instituit Sabatul pentru toți oamenii, ca un monument de aducere-aminte a creației. Porunca a patra a Legii de neschimbat a lui Dumnezeu cere păzirea acestui Sabat, ziua a șaptea, ca zi de odihnă, de închinare și de slujire, în armonie cu învățătura și practica lui Isus, Domnul Sabatului. (Gen. 2:1-3; Ex. 20:8-11; 31:13-17; Lev. 23:32; Deut. 5:12-15; Is. 56:5,6; 58:13,14; Ezech. 20:12,20; Mat. 12:1-12; Marcu 1:32; Luca 4:16; Evr. 4:1-11.)

21. ADMINISTRAREA VIEȚII. Noi suntem administratori numiți de Dumnezeu, care ne-a încredințat timp, oportunități, capacități, bunuri materiale și binecuvântările și resursele Pământului. Suntem responsabili în fața Lui pentru buna lor folosire. Noi Îl recunoaștem pe Dumnezeu ca proprietar prin slujirea cu devotament adusă Lui și semenilor noștri, prin înapoierea zecimii și prin oferirea de daruri în vederea vestirii Evangheliei și susținerii și dezvoltării bisericii Sale. (Gen. 1:26-28; 2:15; 1 Cron. 29:14; Hag. 1:3-11; Mal. 3:8-12; Mat. 23:23; Rom. 15:26,27; 1 Cor. 9:9-14; 2 Cor. 8:1-15; 9:7.)

22. COMPORTAMENTUL CREȘTIN

Noi suntem chemați să fim un popor evlavios, care gândește, simte și acționează în armonie cu principiile Cerului în toate aspectele vieții personale și sociale. Pentru ca Duhul să refacă în noi caracterul Domnului nostru, noi ne angajăm numai în acele activități care vor pro-

duce în viața noastră puritatea, sănătatea și bucuria manifestate în viața Domnului Hristos. (Gen. 7:2; Ex. 20:15; Lev. 11:1-47; Ps. 106:3; Rom. 12:1,2; 1 Cor. 6:19,20; 10:31; 2 Cor. 6:14 – 7:1; 10:5; Ef. 5:1-21; Fil. 2:4; 4:8; 1 Tim. 2:9,10; Tit 2:11,12; 1 Pet. 3:1-4; 1 Ioan 2:6; 3 Ioan 2.)

23. CĂSĂTORIA ȘI FAMILIA. Instituția căsătoriei a fost întemeiată de Dumnezeu în Eden. Isus a proclamat-o ca fiind unirea pentru toată viața dintre un bărbat și o femeie, într-o comuniune plină de iubire. Pentru creștin, legământul căsătoriei este făcut cu Dumnezeu, ca și cu tovarășul de viață și trebuie să se realizeze numai între un bărbat și o femeie care împărtășesc o credință comună. (Gen. 2:18-25; Ex. 20:12; Deut. 6:5-9; Prov. 22:6; Mal. 4:5,6; Mat. 5:31,32; 19:3-9,12; Marcu 10:11,12; Ioan 2:1-11; 1 Cor. 7:7,10,11; 2 Cor. 6:14; Ef. 5:21-33; 6:1-4.)

24. LUCRAREA DOMNULUI HRISTOS ÎN SANCTUARUL CERESC. În ceruri, există un sanctuar – adevăratul tabernacul, ridicat nu de om, ci de Domnul. În el, Domnul Hristos slujește în favoarea noastră, punând la dispoziția credincioșilor beneficiile jertfei Sale ispășitoare, aduse o dată pentru toți, pe cruce. În momentul înălțării Sale, El și-a preluat funcția de Mare-Preot al nostru și și-a început lucrarea de mijlocire, simbolizată de lucrarea marelui-preot în Locul Sfânt din sanctuarul pământesc. (Lev. 16; Num. 14:34; Ezech. 4:6; Dan. 7:9-27; 8:13,14; 9:24-27; Evr. 1:3; 2:16,17; 4:14-16; 8:1-5; 9:11-28; 10:19-22; Apoc. 8:3-5; 11:19; 14:6,7,12; 20:12; 22:11,12.)

25. A DOUA VENIRE A DOMNULUI HRISTOS. A doua venire a Domnului Hristos este binecuvântata speranță a bisericii – marele apogeu al Evangheliei. Venirea Mântuitorului va fi reală, personală, vizibilă și mondială. Când El va reveni, morții neprihăniți vor fi invitați și, împreună cu neprihăniții cei vii, vor fi glorificați și luați la cer, dar cei nelegiuiți vor muri. (Mat. 24; Marcu 13; Luca 21; Ioan 14:1-3; Fapt. 1:9-11; 1 Cor. 15:51-54; 1 Tes. 4:13-18; 5:1-6; 2 Tes. 1:7-10; 2:8; 2 Tim. 3:1-5; Tit 2:13; Evr. 9:28; Apoc. 1:7; 14:14-20; 19:11-21.)

26. MOARTEA ȘI ÎNVIEREA. Plata pentru păcat este moartea. Dar Dumnezeu, care este singurul nemuritor, le va da viață veșnică celor răscumparați. Până în ziua aceea însă, moartea este o stare de inconștiență pentru toți oamenii. Când Domnul Hristos, care este viața noastră, va reveni, neprihăniții înviați și cei neprihăniți în viață vor fi glorificați și luați ca să-L întâmpine pe Domnul lor. A doua înviere, învierea celor nelegiuți, va avea loc după o mie de ani. (Iov 19:25-27; Ps. 146:3,4; Ecl. 9:5,6,10; Dan. 12:2,3; Is. 25:8; Ioan 5:28,29; 11:11-14; Rom. 6:23; 1 Cor. 15:51-54; Col. 3:4; 1 Tes. 4:13-17; 1 Tim. 6:15,16; Apoc. 20:1-10.)

27. MILENIUL ȘI SFÂRȘITUL PĂCATULUI. Mileniul reprezintă domnia de o mie de ani a Domnului Hristos cu sfinții Săi în ceruri, între prima și a doua înviere. În acest timp, morții cei nelegiuți vor fi judecați; pământul va fi cu totul pustiu, fără ființe umane vii care să-l locuiască, fiind ocupat numai de Satana și îngerii săi. La sfârșitul mileniului, Domnul Hristos cu sfinții Săi și cetatea cea sfântă vor coborî din ceruri pe pământ. Morții cei nelegiuți vor fi atunci înviați și, împreună cu Satana și cu îngerii lui, vor înconjura cetatea; dar foc va coborî de la Dumnezeu și-i va arde și va curăța pământul. Universul va fi astfel eliberat pentru totdeauna de păcat și de păcătoși. (Ier. 4:23-26; Ezech. 28:19,20; Mal. 4:1; 1 Cor. 6:2,3; Apoc. 20; 21:1-5.)

28. NOUL PĂMÂNT. Pe Noul Pământ, în care domnește neprihănierea, Dumnezeu le va oferi o casă eternă celor răscumparați și un mediu perfect pentru viața, iubirea și bucuria veșnică, precum și pentru a putea învăța în prezența Lui. Căci aici Dumnezeu însuși va locui cu poporul Său, iar moartea și suferința vor fi deja dispărute. Marea luptă va fi încheiată și nu va mai fi păcat. Toate lucrurile, cu viață și fără viață, vor declara că Dumnezeu este dragoste, iar El va domni veșnic. Amin! (Is. 35; 65:17-25; Mat. 5:5; 2 Pet. 3:13; Apoc. 21:1-7; 22:1-5.)

IMPLICAREA TOTALĂ A CREDINCIOȘILOR

Timpul dedicat proiectului *Implicarea Totală a Credincioșilor*
La ce se referă *Implicarea Totală a Credincioșilor*?

- *Implicarea Totală a Credincioșilor (ITC)* este o inițiativă evanghelică de amploare a bisericii mondiale, care vizează implicarea fiecărui credincios, a fiecărei biserici locale, a fiecărei entități administrative, a fiecărui tip de activitate publică, precum și de activitate personală și instituțională.
- Este un plan de câștigare a sufletelor prin care se urmărește descoperirea nevoilor rudelor, prietenilor și vecinilor și apoi împărtășirea cu ei a modului în care Dumnezeu împlinește nevoile respective. Rezultatele sunt înființarea de biserici și dezvoltarea bisericii, accentul căzând pe păstrare, predicare, părtășie și formare de ucenici.

INTRODUCEREA TIMPULUI *ITC* ÎN CADRUL ȘCOLII DE SABAT

Acordați primele 15 minute din studiul pe grupe planificării, rugăciunii și părtășiei:

- **ITC în biserică:** Faceți planuri să-i vizitați pe membrii bisericii care lipsesc sau care trec printr-o suferință, rugați-vă pentru ei și îngrijiți-vă de ei. Împărțiți sarcinile între voi. Rugați-vă și găsiți metode de a le sluji familiilor din biserică, membrilor inactivi, tinerilor, femeilor și bărbaților, precum și metode de a implica întreaga familie a bisericii.
- **ITC în afara bisericii:** Rugați-vă și găsiți metode de a lucra în zona în care vă aflați, în localitatea voastră și în lume, împlinind Marea Trimitere prin semănarea Cuvântului, prin strângerea roadelor și prin păstrarea lor. Implicați toate departamentele bisericii în planurile pe termen scurt și lung de câștigare a sufletelor. *ITC* se referă la gesturile deliberate de bunătate. Iată câteva metode practice de implicare personală: (1) Formează-ți obiceiul de

a descoperi nevoile concetățenilor tăi. (2) Fă planuri pentru a te ocupa de nevoile respective. (3) Roagă-te pentru revărsarea Duhului Sfânt.

- **ITC personal:** Studiu personal. Încurajați-i pe membri să se implice în studiul biblic personal – ajutați-i pe membrii grupei Școlii de Sabat să participe. Studiați ca să vă schimbați, nu ca să vă informați!

ITC	Timp	Explicații
Părtășie pentru misiune	15 min.*	Rugați-vă, faceți planuri și organizați-vă pentru acțiune. Îngrijiți-vă de membrii care lipsesc. Programați o acțiune misionară. Colecta pentru misiune.
Studiul pe grupe	45 min.*	Implicați-i pe toți în studiul pe grupe. Puneți întrebări. Insistați asupra textelor cele mai importante.
Masa de părtășie		Organizați o masă de părtășie după serviciul divin. APOI MERGEȚI ȘI LUCRAȚI CU O PERSOANĂ!

**Ajustați după necesitate timpul alocat.*

Vestea bună de pe Patmos

În urmă cu aproape două milenii, apostolul Ioan a fost exilat pe o mică insulă stâncoasă din Marea Egee, din cauza mărturiei lui despre Evanghelie. Bătrânul apostol a îndurat toate greutățile întemnițării romane. Însă, într-un Sabat, a primit o vizită specială din partea lui Isus Hristos, care l-a încurajat să rabde suferința. Și, printr-o serie de viziuni, i-a oferit o imagine de ansamblu asupra istoriei bisericii și asupra experiențelor prin care avea să treacă poporul lui Dumnezeu în timp ce va aștepta revenirea Sa.

Ioan a consemnat pe un sul ceea ce a văzut și i-a dat titlul „Descoperirea lui Isus Hristos” (Apocalipsa 1:1). Cartea scrisă de el arată ce a făcut Isus după ce S-a înălțat la cer și ce va face când va reveni. Scopul ei a fost să le dea creștinilor din toate secolele asigurarea că Hristos este cu ei și să-i încurajeze să țină fruntea sus în încercările zilnice din această lume căzută, care este angrenată în marea luptă.

Pe parcursul trimestrului, vom studia cartea aceasta. Din cauza spațiului limitat, nu vom putea analiza textul în detaliu. Îl vom studia doar în linii mari, axându-ne pe părțile și pe temele principale. Cititorii sunt încurajați să-l citească personal. Ideea este să ne familiarizăm cu temele majore ale cărții și să observăm că ea este într-adevăr o descoperire despre Isus Hristos, despre viața, moartea și slujirea Sa în favoarea poporului Său.

Studiul acesta al cărții Apocalipsa pornește de la următoarele premise:

1. Studiul cărții Apocalipsa este construit pe conceptul de inspirație biblică. Mesajele din Apocalipsa au venit de la Dumnezeu, dar limbajul folosit pentru a exprima aceste mesaje este uman. Vom constata că Ioan a comunicat aceste mesaje apelând la limbajul folosit în Vechiul Testament și la imagini din istoria poporului lui Dumnezeu. (N.red.: Frecvent, în cursul studiilor, răspunsul la întrebările referitoare la Apocalipsa este completat prin trimiteri la pasaje din Vechiul Testament.)

2. Profețiile din Apocalipsa sunt analizate și aplicate după metoda historicistă de interpretare a profeției, metodă potrivit căreia profeția urmează cursul istoriei, din Antichitate și până la sfârșitul lumii. Nu îi vom impune textului o interpretare prestabilită, ci vom face tot posibilul să desprindem ideile direct din text, analizând limbajul, imaginile și contextul în care se află acesta.

3. Structura cărții Apocalipsa este esențială pentru o aplicare responsabilă a profețiilor din ea. Analiza noastră va ține cont de structura ei tripartită:

a. Apocalipsa 1:9 – 3:22 se ocupă în principal de situația bisericilor din timpul lui Ioan; această secțiune se adresează în același timp și bisericii din diferite perioade ale istoriei.

b. Apocalipsa 4:1 – 11:18 reia istoria bisericii din timpul lui Ioan și până în timpul sfârșitului, recurgând la simboluri care oferă mai multe detalii.

c. Apocalipsa 11:19 – 22:5 se axează în special pe timpul sfârșitului.

4. Pentru a fi relevantă, interpretarea profețiilor din cartea Apocalipsa trebuie să-l aibă în centru pe Hristos. Toată cartea a fost scrisă din perspectiva lui Hristos. Simbolurile și imaginile din Apocalipsa își găsesc sensul și semnificația supremă doar prin Hristos.

Apocalipsa le promite fericire celor care citesc sau care ascultă cuvintele ei și care păzesc cele scrise în ea: „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea, căci vremea este aproape” (Apocalipsa 1:3). Primește și tu în acest trimestru invitația de a descoperi personal lucrurile pe care ai nevoie să le știi și să le asculți în acest timp de așteptare a revenirii Domnului Isus Hristos!

Ranko Stefanovic, doctor în științe, este profesor de Noul Testament la Seminarul Teologic Adventist de Ziua a Șaptea de la Universitatea Andrews. El s-a specializat în cartea Apocalipsa. A scris un comentariu asupra acestei cărți, cu titlul Revelation of Jesus Christ (Apocalipsa lui Isus Hristos), și cartea Plain Revelation (Simplă revelație). Prezentările sale despre Apocalipsa sunt difuzate la 3ABN în cadrul unei serii de emisiuni.

O calitate care nu poate fi impusă

„Pe copil să-l săruți doar când doarme și să-l lauzi doar în absența lui!” Pare o glumă, dar reflectă o concepție adânc înrădăcinată în mentalitatea colectivă, născută probabil din grija exagerată de a nu răzgâia copilul. Perpetuată din generație în generație, a ajuns un fel de virtute, rudă cu pudoarea și extinsă pe terenul fertil al credinței protestante, unde cultivarea umilinței este la loc de cinste, între alte valori morale. Aici, ea se manifestă printr-o reprimare nefirească a aprecierii pentru cei care slujesc eficient și își manifestă darurile spirituale primite de la Dumnezeu. Paradoxal, aprecierea este suprimată din dorința de a evita mândria și pentru a impune modestia. Astfel, se încearcă evitarea unei extreme, dar se cade în cealaltă! Și acest fapt se întâmplă în biserică, unde ne-am aștepta să găsim oameni caracterizați de echilibru spiritual și emoțional, care știu să se ferească de mândrie, dar și să aprecieze, în mod onest, atunci când este cazul.

Am avut nefericita ocazie să constat acest paradox în unele dintre bisericile noastre. Anul trecut, am scris în aceste pagini despre nevoia de apreciere a slujitorilor. Nu m-am putut referi la toți (deși merită), ci doar la instructorii Școlii de Sabat. Probabil vă amintiți că am propus să-i descoperim pe cei mai apreciați instructori, dintre care să fie desemnat *Instructorul Anului*, ca mod de apreciere și motivare. Împreună cu colegii de la Conferințe, am creat un instrument de evaluare a instructorilor, pe care l-am trimis, prin colegii pastori, tuturor bisericilor, așteptând propunerile. Evident, nu ne-am așteptat la o avalanșă de propuneri, dar nici la o asemenea lipsă de reacție, din partea multor biserici. Unele, poate, nu au avut propuneri. Altele, poate, au neglijat să răspundă. Însă ceea ce ne-a produs dezamăgire a fost motivația celor care au refuzat să se implice în acest proiect, însoțită de un ton mustrător, ce viza faptul că am avut o astfel de idee: „Nu propunem pe nimeni *Instructorul Anului*, ca nu cumva acesta să se mândrească sau să trezim invidia celorlalți!”

Ce ar trebui să înțelegem? Că Domnul nu trebuia să-l laude pe sutaș pentru credința lui, mai mare decât a oricărui din Israel? Că Pavel nu trebuia să le scrie romanilor despre credința lor vestită în toată lumea

(Romani 1:8)? Că nu trebuia să-și exprime public recunoștința față de Aquila și Priscila (Romani 16:3-4)? Că nu trebuia să se laude față de macedoneni cu cei din Ahaia, (2 Corinteni 9:2)? Că nu trebuia să spună că nimeni nu-i împărtășea simțămintele ca Timotei (Filipeni 2:19-20)? Că nu trebuia să-l aprecieze pe coloseanul Epafra în fața colosenilor (Coloseni 4:12-13)? Că nu trebuia să le spună tesalonicenilor că erau un exemplu pentru toți credincioșii din Macedonia și Ahaia (1 Tesaloniceni 1:7) sau să-i îndemne să-i cinstească pe cei ce slujeau (5:12-13)? Ne îndoim! „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez” (Ioan 3:30) este spiritul care trebuie să domine în biserică, nu cel care suprimă orice apreciere, din „grija” pentru modestia altuia sau din teama de a nu da naștere la invidie (un mod implicit de a recunoaște prezența invidiei acolo).

Apreciem, pe această cale, bisericile care au trimis propuneri și pe cei propuși, chiar dacă, din lipsă de spațiu, nu-i putem nominaliza pe toți. Dintre ei, s-au remarcat: Liliana Sucitu, din biserica „Speranța”, Timișoara (Conferința Banat); Olguța Iacob, din Adjud (Conferința Moldova), Marta Damian, de la Liceul Teologic Adventist Craiova (Conferința Oltenia) și Georgică Vasilache, de la Hergheia-Sanatoriu (Conferința Transilvania de Sud). În urma evaluării făcute cu colegii din cele șase Conferințe,

sora **Olguța Iacob** a fost desemnată *Instructorul Anului*. Este o persoană dedicată, care îl iubește pe Dumnezeu, slujește oamenii cu pasiune și se roagă împreună cu tinerii din grupa sa pentru diverse persoane și situații.

Pentru cei care s-au temut să propună un instructor din biserica lor, ca „să-l ferească de mândrie”, inserez aici o remarcă a sorei Olguța Iacob, din care reiese o calitate ce nu poate fi impusă: „E tare greu să vorbești despre tine... Nu cred că merit această onoare! Cred că sunt instructori mult mai buni decât mine!”

Orice alt comentariu este de prisos. Rămâne doar o întrebare: Cine și de unde va fi următorul *Instructor al Anului*?

Florian Ristea,
Departamentul Școala de Sabat/Lucrarea Personală

NU UITAȚI:

PĂRTĂȘIE (5-10 minute)

1. Fiecare membru al Școlii de Sabat se poate bucura de un salut, de un zâmbet, de un bun venit, chiar și musafirii!
2. Fiecare poate să-i încurajeze pe ceilalți, povestindu-le despre un răspuns primit la rugăciune sau o activitate misionară în care a fost implicat(ă).
3. Fiecare le poate împărtăși celorlalți nume de pe lista sa de rugăciune, de la pagina următoare, ca să se roage împreună pentru persoanele respective.

DEZBATERE (20-25 de minute)

1. Putem dezbate ideea principală a fiecărei zile, căutându-i semnificația practică!
2. Este de dorit ca fiecare să se implice în dezbateri, dar fără să acapareze discuția!
3. Citirea zilnică a Bibliei și a Spiritului Profetic, cu ajutorul celor cinci întrebări, poate menține vie viața spirituală!

MISIUNE (5-10 minute)

1. Dezbateri de studiu se încheie întotdeauna cu decizii de ordin practic!
2. Fiecare grupă poate planifica o activitate misionară în care să se implice toți membrii.
3. Știrile video ale Școlii de Sabat, care pot fi descărcate și vizionate accesând una dintre următoarele adrese de internet: resurse.adventist.pro, conțin idei misionare valoroase, care pot fi aplicate!

LISTĂ DE RUGĂCIUNE

MĂ ROG pentru:

Cineva din familie _____

Cineva dintre rude _____

Cineva dintre prieteni _____

Cineva dintre vecini _____

Cineva din biserică _____

Cercetați Scripturile

„Dacă Biblia ar fi citită mai mult, dacă adevărurile ei ar fi înțelese mai bine, noi am fi un popor mult mai luminat și mai inteligent. Sufletul capătă putere prin cercetarea paginilor Scripturii. (*Sfaturi pentru biserică*, p. 113)

IANUARIE

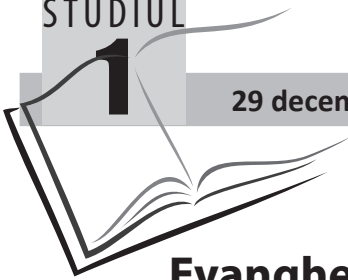
1. Exodul 23
2. Exodul 24
3. Exodul 25
4. Exodul 26
5. Exodul 27
6. Exodul 28
7. Exodul 29
8. Exodul 30
9. Exodul 31
10. Exodul 32
11. Exodul 33
12. Exodul 34
13. Exodul 35
14. Exodul 36
15. Exodul 37
16. Exodul 38
17. Exodul 39
18. Exodul 40
19. Leviticul 1
20. Leviticul 2
21. Leviticul 3
22. Leviticul 4
23. Leviticul 5
24. Leviticul 6
25. Leviticul 7
26. Leviticul 8
27. Leviticul 9
28. Leviticul 10
29. Leviticul 11
30. Leviticul 12
31. Leviticul 13

FEBRUARIE

1. Leviticul 14
2. Leviticul 15
3. Leviticul 16
4. Leviticul 17
5. Leviticul 18
6. Leviticul 19
7. Leviticul 20
8. Leviticul 21
9. Leviticul 22
10. Leviticul 23
11. Leviticul 24
12. Leviticul 25
13. Leviticul 26
14. Leviticul 27
15. Numeri 1
16. Numeri 2
17. Numeri 3
18. Numeri 4
19. Numeri 5
20. Numeri 6
21. Numeri 7
22. Numeri 8
23. Numeri 9
24. Numeri 10
25. Numeri 11
26. Numeri 12
27. Numeri 13
28. Numeri 14

MARTIE

1. Numeri 15
2. Numeri 16
3. Numeri 17
4. Numeri 18
5. Numeri 19
6. Numeri 20
7. Numeri 21
8. Numeri 22
9. Numeri 23
10. Numeri 24
11. Numeri 25
12. Numeri 26
13. Numeri 27
14. Numeri 28
15. Numeri 29
16. Numeri 30
17. Numeri 31
18. Numeri 32
19. Numeri 33
20. Numeri 34
21. Numeri 35
22. Numeri 36
23. Deuteronomul 1
24. Deuteronomul 2
25. Deuteronomul 3
26. Deuteronomul 4
27. Deuteronomul 5
28. Deuteronomul 6
29. Deuteronomul 7
30. Deuteronomul 8
31. Deuteronomul 9

Evanghelia de pe Patmos

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „Ferice de cine _____ și de cei ce _____ cuvintele acestei prorocii și _____ lucrurile scrise în ea, căci vremea este aproape.” (Apocalipsa 1:3)

Profețiile din Apocalipsa i-au fost descoperite apostolului Ioan în viziune în urmă cu peste nouăsprezece secole, pe când se afla exilat pe mica insulă stâncoasă Patmos, din Marea Egee (Apocalipsa 1:9). Apocalipsa 1:3 lasă să se înțeleagă că ele urmau să fie citite cu voce tare în biserică. Versetul îi promite fericire celui care urma să le citească cu voce tare, precum și celor care aveau să le asculte, mai exact credincioșilor adunați la biserică. Însă ei nu sunt fericiți doar pentru că le citesc sau le ascultă, ci și pentru că le păzesc (vezi Apocalipsa 22:7).

Profețiile din Apocalipsa sunt dovada că Dumnezeu are grijă de poporul Său. Ele ne vorbesc despre scurttimea și despre fragilitatea vieții, despre mântuirea prin Isus și despre chemarea noastră de a răspândi Evanghelia.

Profețiile biblice seamănă cu o lumină care strălucește într-un loc întunecos (2 Petru 1:19). Menirea lor este să ne ofere îndrumare pentru viața prezentă și speranță pentru viitor. Iar de îndrumarea lor vom avea nevoie până la revenirea lui Hristos și până la întemeierea Împărăției Sale veșnice!

5 ianuarie – Sabatul Bibliiei

1. Ce semnificație are titlul cărții? Despre cine este de fapt această carte?

Apocalipsa 1:1,2 _____

Apocalipsa 1:1 ne spune că titlul cărții este „Descoperirea lui Isus Hristos”. Cuvântul „descoperire” este grecescul *apokalupsis* care are sensul de „a descoperi, a dezvălui”. Apocalipsa este, așadar, o descoperire a lui Isus Hristos, venită *de la* El și care vorbește *despre* El. Deși a venit de la Dumnezeu prin Isus Hristos (vezi Apocalipsa 22:16), cartea spune că Isus este subiectul ei. În ea, Domnul Isus li Se descoperă credincioșilor Săi și îi asigură că El le poartă de grijă.

Isus este personajul principal. Cartea începe cu El (Apocalipsa 1:5-8) și se încheie cu El (Apocalipsa 22:12-16). „Ascultați ce spune Daniel, ascultați ce spune Apocalipsa și vestiți adevărul. Dar, oricare ar fi subiectul prezentat, înălțați-L pe Isus ca temei al oricărei speranțe, «Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață»” (Ellen G. White, *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, ed. 2007, p. 115).

Isus din Apocalipsa este același cu Isus din Evanghelii. Apocalipsa este o continuare a descrierii pe care o avem în cele patru Evanghelii despre persoana Sa și despre lucrarea Sa de mântuire. Doar că se concentrează pe aspecte diferite ale existenței și slujirii Sale. În principiu, punctul ei de pornire coincide cu punctul final al Evangheliilor, mai exact cu învierea și înălțarea Lui la cer.

La fel ca Epistola către evrei, Apocalipsa pune accent pe lucrarea Sa din cer. Ea ne arată că, după înălțare, Isus Și-a început lucrarea ca împărat și preot în sanctuarul ceresc. Dacă nu am avea aceste două cărți, cunoștințele noastre despre această etapă a slujirii Sale ar fi limitate și învăluite în mister. Însă, grație lor, avem posibilitatea să aflăm în ce constă ea.

Ce făgăduință încurajatoare găsim în Ioan 14:1-3 despre ce face Isus acum în cer pentru noi?

Luni, 31 decembrie

Scopul cărții

Apocalipsa 1:1 ne spune și care este scopul cărții: să ne dezvăluie evenimentele viitoare, *care aveau să se întâmple din momentul scrierii ei înainte*. Cei familiarizați cu Apocalipsa știu că aceste evenimente – cele împlinite deja sau cele care urmau să se întâmple – ocupă cel mai mare spațiu. Prima jumătate (capitolele 1–11) tratează despre evenimentele petrecute între secolul I d.Hr. și timpul sfârșitului, iar a doua jumătate (capitolele 12–22), despre evenimentele premergătoare revenirii lui Hristos.

Scopul general al profețiilor biblice este să ne asigure că, indiferent ce ne rezervă viitorul, Dumnezeu deține controlul. Nici Apocalipsa nu face excepție. Ea ne dă asigurarea că Isus Hristos este cu poporul Său în tot decursul istoriei lumii și pe tot parcursul evenimentelor finale.

Prin urmare, profețiile din Apocalipsa au două scopuri practice: să ne învețe cum să trăim astăzi și să ne pregătească pentru viitor.

2. De ce nu ne sunt dezvăluite unele lucruri și cu ce scop ne sunt dezvăluite altele?

Deuteronomul 29:29 _____

Apocalipsa 22:7 _____

Profețiile despre timpul sfârșitului din Apocalipsa nu ne sunt date pentru a ne satisface curiozitatea cu privire la viitor, ci ne dezvăluie doar atât cât avem nevoie să știm. Și ne sunt date ca să ne conștientizeze de gravitatea lucrurilor care vor veni și de importanța dependenței de Dumnezeu și a ascultării de El.

De-a lungul secolelor, au existat multe speculații și chiar s-a făcut apel la senzational în prezentarea evenimentelor sfârșitului. Precizând sfârșitul imediat, unii au făcut avere escrocându-i pe credincioși, sperându-i și făcându-i să doneze pentru „lucrare”. Și totuși sfârșitul nu a venit, iar oamenii au rămas decepționați și descurajați. Profeția, ca de altfel toate lucrurile bune pe care le-am primit de la Dumnezeu, poate fi exploatată și folosită greșit.

Ce indiciu găsim în Ioan 14:29 cu privire la scopul profeției?

Marți, 1 ianuarie

Limbajul simbolic al cărți

3. Ce au în comun următoarele viziuni?

Apocalipsa 13 _____

Daniel 7:1-3 _____

Ezechiel 1:1-14 _____

Apocalipsa 1:1 declară: „Și le-a făcut-o cunoscută trimitând prin îngerul Său la robul Său Ioan.” Expresia „le-a făcut-o cunoscută” redă grecescul *semainō*, care are sensul de „a reprezenta prin simboluri, a simboliza”. Apare și în traducerea în limba greacă a Vechiului Testament (Septuaginta) în pasajul în care Daniel îi explică lui Nebucadnețar că, prin intermediul chipului din aur, argint, aramă și fier, Dumnezeu îi înfățișa simbolic „ce are să se întâmple după aceasta” (Daniel 2:45). Folosind acest cuvânt, Ioan ne transmite ideea că scenele și evenimentele din Apocalipsa i-au fost arătate în viziune sub forma unor reprezentări simbolice. Sub îndrumarea Duhului Sfânt, el le-a consemnat exact așa cum i-au fost descoperite (Apocalipsa 1:2).

Ca urmare, limbajul prin care au fost înfățișate profețiile de aici nu trebuie luat literal. Ca regulă, citirea Bibliei, în general, presupune o înțelegere literală a textului, cu excepția cazurilor în care textul însuși indică un anumit simbol. Însă, când citim Apocalipsa, cu excepția cazurilor în care textul indică un sens literal, este necesar să o interpretăm simbolic. Scenele și evenimentele prevestite sunt reale, însă, de obicei, sunt înfățișate în limbaj simbolic.

Dacă vom lua în considerare caracterul general simbolic al cărții Apocalipsa, nu vom risca să distorsionăm mesajul profetic. Când încercăm să identificăm semnificația simbolurilor, nu trebuie să-i impunem textului o semnificație dată de imaginația umană sau semnificația actuală a acelor simboluri, ci să mergem la Biblie și la simbolurile menționate în ea. Mai concret, să reținem că cele mai multe au fost preluate din Vechiul Testament. Când prezintă viitorul în limbajul trecutului, Dumnezeu vrea să ne imprime în minte faptul că modul Său de acțiune din viitor se va asemăna foarte mult cu modul în care a acționat în trecut. El va face din nou pentru poporul Său ceea ce a făcut în trecut. În demersul de decodificare a simbolurilor și imaginilor din Apocalipsa, un prim pas îl constituie înțelegerea Vechiului Testament.

Miercuri, 2 ianuarie

Dumnezeirea

Apocalipsa se deschide cu un salut similar celor din epistolele lui Pavel. Inițial, ea a fost trimisă ca scrisoare către cele șapte biserici din Asia Mică din timpul lui Ioan (Apocalipsa 1:11). Însă comentatorii sunt de acord că destinatarii ei sunt toate generațiile de creștini din toate secolele.

4. Care este salutul în următoarele texte și cine sunt cei salutați?

Apocalipsa 1:4,5 _____

În ambele pasaje găsim salutul epistolar: „Har și pace vouă.” Expresia este formată din salutul grecesc *charis* („har”) și cel evreiesc *shalom* („pace”, „bunăstare”). Observăm că harul și pacea vin din partea celor trei Persoane ale Dumnezeirii care, și aici, și în tot restul cărții, sunt identificate prin limbaj simbolic.

Dumnezeu Tatăl este numit „Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine” (Apocalipsa 1:8; 4:8), făcând referire la numele Yahwé, „EU SUNT CEL CE SUNT” (Exodul 3:14), care indică existența eternă a lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt este menționat prin expresia „cele șapte duhuri” (compară cu Apocalipsa 4:5 și 5:6). Șapte este numărul desăvârșirii. „Cele șapte duhuri” corespund celor șapte biserici în care lucrează Duhul. Imaginea aceasta indică universalitatea lucrării Duhului Sfânt în poporul lui Dumnezeu de-a lungul istoriei, El fiind cel care le dă credincioșilor puterea necesară pentru a-și împlini chemarea.

Isus Hristos este identificat prin următoarele trei titluri: „Martorul credincios, Cel întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului” (Apocalipsa 1:5), care indică moartea Sa pe cruce, învierea Sa și domnia Sa în cer. Apoi se spune ce a făcut și face: „ne iubește, ... ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său” (vers. 5,6).

„Ne iubește” exprimă o acțiune care acoperă trecutul, prezentul și viitorul – o dragoste nepieritoare. Cel care ne iubește ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său. În greacă, aici este o acțiune încheiată într-un moment din trecut: El ne-a spălat de păcatele noastre pentru totdeauna atunci când a murit pe cruce.

Ce se spune în Efeseni 2:6 și Filipeni 3:20? Ce înseamnă aceasta și cum ne bucurăm de statutul de „împărați și preoți” acum, când trăim în lumea aceasta a păcatului? Ce impact ar trebui să aibă acest fapt asupra modului în care trăim?

Ultimele cuvinte din prologul Apocalipsei scot în evidență tema ei dominantă: revenirea lui Isus în putere și slavă. Promisiunea aceasta este repetată de trei ori în concluzia cărții (Apocalipsa 22:7,12,20).

5. Citește următoarele pasaje. Potrivit lor, cât de certă este revenirea Domnului?

Apocalipsa 1:7,8 _____

Daniel 7:13,14 _____

Zaharia 12:10 _____

Matei 24:30 _____

În Apocalipsa, revenirea lui Hristos este punctul final către care se îndreaptă istoria. Ea va marca sfârșitul istoriei acestei lumi și începutul Împărăției veșnice a lui Dumnezeu, precum și eliberarea de rău, durere, suferință și moarte.

Apocalipsa 1:7 arată, în concordanță cu întreg Noul Testament, că revenirea lui Hristos în glorie va fi literală și personală. De asemenea, la acest eveniment vor asista toți oamenii, inclusiv „cei ce L-au străpuns”. Aceasta înseamnă că va exista o înviere specială a unui grup de persoane, din care vor face parte și cei care L-au răstignit. La a doua Sa venire, Isus le va aduce eliberare celor care L-au așteptat și judecată celor care au refuzat îndurarea și dragostea Sa.

Certitudinea revenirii lui Hristos este transmisă prin cuvintele „Da, amin!” (Apocalipsa 1:7). Cuvântul „da” redă grecescul *nai*, iar

amin este o confirmare evreiască. Împreună, ele exprimă siguranța. Aceasta este formula cu care se încheie cartea Apocalipsa (vezi și Apocalipsa 22:20).

„Credința în apropiata venire a Fiului omului pe norii cerului nu-l va face pe adevăratul creștin să devină neglijent și nepăsător față de preocupările obișnuite ale vieții. (...) Sinceritatea, credincioșia și integritatea sunt testate și trebuie să fie dovedite în lucrurile vremelnice” (Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 4, ed. 2010, p. 270).

O promisiune este demnă de crezare sau nu în funcție de integritatea celui care a făcut-o și de capacitatea lui de a o împlini. Nu uita că făgăduința revenirii a fost făcută de Dumnezeu, Acela care Și-a împlinit până acum toate promisiunile.

Vineri, 4 ianuarie

Un gând de încheiere

„Descoperirea aceasta a fost dată pentru călăuzirea și mângâierea bisericii în tot timpul dispensațiunii creștine. (...) O descoperire este ceva ce este dat pe față. Domnul Isus Însuși i-a dezvăluit serului Său tainele cuprinse în această carte și planul Său este acela ca ele să fie deschise cercetării tuturor. Adevărurile ei sunt adresate aceluia care trăiesc în ultimele zile ale istoriei pământului, cum și celor din zilele lui Ioan. Unele dintre scenele descrise în această profeție sunt în trecut, altele au loc acum; unele ne aduc în atenție încheierea marii lupte dintre puterile întunericului și Prințul cerului, iar altele descoperă triumful și bucuria celui răscumpărat pe pământul înnoit.

Nimeni să nu considere că, întrucât nu poate explica însemnătatea fiecărui simbol din Apocalipsa, este inutil să cerceteze această carte în străduința de a cunoaște înțelesul adevărului cuprins în ea. Cel care i-a descoperit aceste taine lui Ioan îi va da cercetătorului sânguinos după adevăr o pregustare a lucrurilor cerești. Cei a căror inimă este deschisă pentru primirea adevărului vor fi făcuți în stare să înțeleagă învățăturile ei și li se va acorda binecuvântarea

făgăduită acelor care «ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea»” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, pp. 429–430).

Studiu suplimentar: *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, secțiunea „Studiul cărții lui Daniel și Apocalipsa”, ed. 2007, pp. 110–115.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Exodul 20–26

1. Din ce material trebuia să fie altarul pentru arderile-de-tot și jertfele de mulțumire?

2. În ce situație putea fi omorât un om din cauza unui bou?

3. Ce trebuia să facă omul din casa căruia fusese furat ceva împrumutat, dacă hoțul nu era prins?

4. Cum se numea instrumentul la care trebuia lucrată perdeaua de la intrarea cortului?

Istoria mântuirii, cap. 45

5. Ce susțin protestanții cu insistență și ce anume le lipsește?

Partea I: PRIVIRE GENERALĂ

Textul-cheie: Apocalipsa 1:1

Pasajul studiat: În acest studiu, ne vom concentra atenția asupra prologului (Apocalipsa 1:1-8) și asupra cărții Apocalipsa în ansamblu.

Introducere: Prologul cărții Apocalipsa (Apocalipsa 1:1-8) introduce temele principale ale cărții într-un limbaj, în general, explicit. El nu amintește despre fiare înfiorătoare, despre călătorii în cer și despre lucruri care se repetă de șapte ori. Doar ne spune cum a apărut cartea (vers. 1-3), cine este sursa ei (vers. 4-6) și care va fi deznodământul evenimentelor pe care le prezintă (vers. 7,8). El arată că personajul principal al cărții este Isus Hristos și îl pregătește pe cititor, într-un limbaj direct, pentru ceea ce urmează.

Temele studiului:

I. Isus este personajul principal al cărții Apocalipsa.

Poziția Sa centrală este transmisă prin titlul cărții (Apocalipsa 1:1), prin calitățile și acțiunile Sale (vers. 5,6) și prin rolul Său la a doua venire (vers. 7).

II. Cartea prezintă evenimentele viitoare.

Ea nu prezintă doar evenimentele din timpul sfârșitului. Raportate la vremea lui Ioan, majoritatea evenimentelor pe care le descrie sunt viitoare (Apocalipsa 1:1).

III. Viziunea din carte este dată în limbaj simbolic.

Faptul acesta reiese din expresia tradusă prin „le-a făcut-o cunoscută” din Apocalipsa 1:1 (în grecește apare aici cuvântul „a semnifica”, simbol).

IV. Trinitatea

În Apocalipsa 1:4-6, există o „triplă triadă” de persoane, de calități și de acțiuni.

V. Revenirea lui Isus

Versetele 7 și 8 vorbesc despre acest eveniment de primă importanță în această carte.

Aplicația pentru noi: Întrebările finale de după secțiunea cu comentarii îi invită pe participanți să îndeplinească echilibrat interpreta-

rea adventistă a cărții Apocalipsa cu rolul principal al lui Isus Hristos în această carte.

Partea a II-a: COMENTARIU

Cuvântul introductiv din ediția standard ne informează că studiile de trimestrul acesta pornesc în analiza cărții Apocalipsa de la conceptul de inspirație așa cum este el înțeles de adventiștii de ziua a șaptea, de la metoda istoricistă de interpretare a profeției, de la structura specială a cărții și de la faptul că personajul principal al cărții este Isus Hristos.

Metoda istoricistă este susținută de structura generală a cărții. Apocalipsa începe cu scrisorile către cele șapte biserici (Apocalipsa 1:9 – 3:22), care se ocupă în principal de situația din timpul lui Ioan. Pecețile și trâmbițele se desfășoară din timpul lui Ioan și până la sfârșitul lumii (Apocalipsa 4:1 – 11:18). Ultima parte a cărții (Apocalipsa 11:19 – 22:5) vizează aproape exclusiv ultimele zile din istoria lumii și începutul vieții veșnice. În același timp, metoda aceasta este susținută de posibila aluzie la Daniel 2 din primul verset al cărții (vezi explicațiile de la tema 3).

Temele principale ale studiului pe larg:

I. Isus este personajul principal al cărții (Apocalipsa 1:1,5-7).

În introducerea cărții, este prezentat lanțul descoperirii, a cărei verigă centrală este Isus. El este prima Persoană menționată în carte și Acela care îi transmite descoperirea lui Ioan. Descoperirea dată de Dumnezeu lui Isus este numită „Descoperirea lui Isus Hristos” (vers. 1). Descoperirea dată mai departe de Isus lui Ioan este numită „mărturia lui Isus” (vers. 2) și „tot ce a văzut” (în greacă, *hosa eiden*). Descoperirea dată mai departe de Ioan cititorilor lui este numită „cuvintele acestei prorocii” (vers. 1-3), trecute în scris de Ioan.

Acest lanț al descoperirii este important pentru orice credincios. El arată că „mărturia lui Isus” de aici nu este cartea Apocalipsa în sine, ceea ce a scris Ioan, ci darul viziunii, ceea ce a văzut Ioan (vers. 2). Ulterior se va afirma despre rămășița din Apocalipsa 12:17 că are „mărturia lui Isus”, un dar al viziunii similar cu cel primit de Ioan.

Așadar, prologul ne arată că personajul principal al cărții este Isus. Cartea este o descoperire de la Isus și despre Isus (Apocalipsa 1:1).

El este îndreptățit să ocupe acest loc pentru că a murit, a înviat și domnește în cer (vers. 5). Iar la sfârșit va veni pe nori (vers. 7).

II. Cartea prezintă evenimentele viitoare.

Apocalipsa 1:1 ne spune că un scop major al cărții este „să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând”. Din perspectiva lui Ioan, evenimentele acestea sunt viitoare. Dar ce înțelege textul prin „curând”? De la scrierea cărții Apocalipsa până astăzi au trecut două mii de ani, timp ce nu pare deloc a fi „curând”! „Curând” acesta trebuie să fie din perspectiva lui Dumnezeu, pentru care o zi este ca o mie de ani (2 Petru 3:8).

Dar și din perspectiva noastră revenirea lui Isus va avea loc în curând. Noi nu știm ziua exactă și ora când se va produce acest eveniment, dar știm că, prin prisma experienței personale conștiente (Eclesiastul 9:5), venirea Lui va avea loc pentru noi în clipa următoare după ce vom închide ochii în moarte. În plan individual, deoarece, în starea de inconștiență, cel mort nu percepe trecerea timpului și, pentru el, revenirea este percepută ca având loc la doar câteva secunde după ce a trecut la odihnă. Aceasta înseamnă că pregătirile pentru venirea Domnului trebuie făcute acum, nu cândva, în viitor. Dacă n-am ști că Isus vine curând, am fi tentați să amânăm pregătirea.

III. Viziunea este dată în limbaj simbolic.

În general, cea mai bună metodă de abordare a Scripturii este să luăm totul literal, exceptând pasajele în care este clar că se folosește un limbaj figurat. În Apocalipsa, primul verset ne recomandă metoda exact opusă. El ne spune că viziunea primită de Ioan este *reprezentată prin semne/simboluri* (în grecește, *esēmanen*) de către Dumnezeu sau de către Isus. Prin urmare, cea mai bună metodă de abordare a textului Apocalipsei este să luăm totul simbolic, exceptând situațiile în care este clar că se folosește un limbaj literal (de exemplu, în Apocalipsa 1:1, „Isus Hristos” are sens propriu, nu figurat.)

Ideea aceasta este confirmată de aluzia din Apocalipsa 1:1 la Daniel 2. Singurul loc din Biblie unde mai găsim împreună termenul „a simboliza” și expresia „lucrurile care au să se întâmple în curând” (Apocalipsa 1:1; în grecește, *a dei genesthai*) este Daniel 2. Visul lui Nebucadnețar este cealaltă situație în care Dumnezeu a arătat prin

simboluri ce avea să se întâmple „în vremurile de pe urmă”. „Vremurile de pe urmă” din Daniel se transformă în „curând” în Apocalipsa.

Datorită acestui punct comun cu Daniel 2, Apocalipsa devine o carte-soră cu Daniel. Deși Apocalipsa face trimitere la mulți alți profeți, ea este înrudită în special cu cartea lui Daniel. De aceea, este de așteptat ca simbolurile din Apocalipsa să facă referire la evenimentele desfășurate între timpul în care a trăit Daniel și sfârșitul istoriei. Nu toată cartea lui Daniel se ocupă de evenimentele viitoare, dar cea mai mare parte a ei se ocupă de acestea și aici este asemănătoare cu Apocalipsa.

IV. Trinitatea

Apocalipsa 1:4-6 prezintă în introducerea cărții ceea ce am putea numi o triplă repetare a unei triade. Există în primul rând Sfânta Treime: Tatăl (Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine), Duhul Sfânt (reprezentat prin cele șapte duhuri) și Isus Hristos. Isus Hristos este menționat ultimul fiindcă El constituie subiectul următoarelor două triade.

Urmează apoi o triadă de calități care îl definesc pe Isus în Apocalipsa. El este Cel care a murit (Martorul credincios; în greacă, *martos*), a înviat („Cel întâi născut din morți”) și S-a așezat lângă Tatăl pe tronul Său („Domnul împăraților pământului”). Moartea și învierea Sa constituie fundamentul domniei Sale cerești.

Ultima triadă este cea a acțiunilor. Isus ne iubește (în grecește, la timpul prezent), ne-a eliberat sau „spălat” (două cuvinte grecești care se citesc la fel, dar care diferă printr-o literă) de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu. Rezultatul final al iubirii Sale, manifestate prin moartea și învierea Sa, este ridicarea credincioșilor Lui la cel mai înalt statut posibil: acela de împărați și preoți.

V. Revenirea lui Isus

Tabloul revenirii lui Isus din Apocalipsa 1:7 are la bază aluzii la Daniel 7 și Zaharia 12. Pronumele „El” din acest verset face referire clară la Isus, deoarece El a fost subiectul celor două versete anterioare. Expresia „vine pe nori” ne trimite cu gândul la scena în care Fiul omului vine pe norii cerului înaintea Celui Îmbătrânit de zile și primește stăpânire asupra împărățiilor de pe pământ (Daniel 7:13,14). În Apocalipsa, dreptul Domnului Isus de a domni peste pământ este recunoscut în

cer la înălțarea Sa (Apocalipsa 5), iar pe pământ, la a doua Sa venire (Apocalipsa 1:7).

Aluzia la cartea profetului Zaharia este interesantă. Observă asemănările dintre Zaharia 12 și cartea Apocalipsa. În Zaharia, Cel care vine este Yahwé. În Apocalipsa, Cel ce vine este Isus. În Zaharia, Cel străpuns este Yahwé; în Apocalipsa, Cel străpuns este Isus. În Zaharia, locuitorii Ierusalimului sunt cei care Îl văd pe Domnul venind; în Apocalipsa, toți locuitorii pământului Îl văd pe Isus venind. În Zaharia se jelesc familiile din Ierusalim; în Apocalipsa, bocesc toate semințiile pământului.

Folosind Vechiul Testament, Apocalipsa mută accentul de la Yahwé la Isus. Și trece de la Israelul literal și de la lucrurile specifice acelei zone geografice la impactul spiritual mondial al Evangheliei și al bisericii.

Partea a III-a: APLICAȚIA PENTRU NOI

1. Studiul se ocupă de partea introductivă a cărții Apocalipsa, adică de prolog (Apocalipsa 1:1-8). Ai putea deschide studiul la grupă cu următoarea întrebare: *Ce introducere a unei istorisiri biblice vă place cel mai mult?* (Sugestii: bebelușul Moise în coșulețul de papură, rugămintea lui Daniel și a prietenilor lui să fie testați zece zile cu zarzavaturi, ungerea ca rege a păstorașului David, scena în care îngerii li se arată păstorilor la nașterea lui Isus etc.) *Ce influență are introducerea istorisirii asupra modului în care înțelegeți restul întâmplării?*

2. Studiul subliniază două idei care pot părea contradictorii: (a) poziția centrală a lui Isus Hristos și (b) valoarea interpretării adventiste, istoriciste, a cărții Apocalipsa. Ați putea rezolva această tensiune întrebând: Ce aduce în plus pentru lumea contemporană abordarea specifică a adventiștilor de ziua a șaptea? Cum putem împleti echilibrat detaliile istorice ale interpretării cărții cu faptul că Isus Hristos este împlinirea tuturor speranțelor noastre? (Sugestie de răspuns: Concepția adventistă (a) oferă răspuns la cele trei mari întrebări existențiale: Cine sunt? De unde vin? Încotro merg?; (b) ne ajută să vedem intervenția lui Dumnezeu în istorie; (c) ne ajută să credem că El deține controlul, chiar atunci când trecem prin situații dificile; și (d) ne dă încrederea că, din moment ce a intervenit pe parcursul istoriei așa cum a anunțat, Dumnezeu va împlini toate promisiunile pe care le-a făcut.